

Sygn. akt V CSK 592/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku Kółka [...] w W.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta T.
i Gminy Miasta T.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od Sądu Okręgowego w K.
z dnia 27 marca 2018 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz Gminy Miasta T. kwotę 1.350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) zasądza od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1.350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z_niezrealizowania przez Sąd odwoławczy wymagań określonych w art. 328 § 2 w zw. z 391 § 1 k.p.c., gdy chodzi o uzasadnienie orzeczenia oraz z przekroczenia granic rozpoznania apelacyjnego w związku z dokonaniem ustaleń, których nie domagali się apelujący na podstawie jednego powołanego przez nich dodatkowo dowodu z dokumentu oraz także z naruszeniem prawa materialnego w związku z traktowaniem każdej spółdzielni (i to w oderwaniu od treści statutu) jako rolniczej spółdzielni produkcyjnej i stosowaniem do niej prawnych rygorów adresowanych do takich spółdzielni przy przyjęciu błędnego domniemania, że Państwowy Ośrodek [...] w T. był członkiem Spółdzielni Kólek [...] i przekazał temu podmiotowi sporne działki jako wkład gruntowy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczególności czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę

przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie orzeczenia oczywiście nieprawidłowego. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi zatem do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza tezy wnioskodawcy o jej oczywistej zasadności. Niewątpliwie zaskarżeniem uczestników w postępowaniu apelacyjnym w niniejszej sprawie objęte były ustalenia na temat statusu zarówno Państwowego Ośrodka [...] w T., jak i Spółdzielni Kółek [...] w T., gdyż przekładały się one na charakter tytułu prawnego do nieruchomości objętych wnioskiem, którymi te podmioty pomiędzy sobą dysponowały oraz miały znaczenie dla odpowiedzi na pytanie, czy i od kiedy wnioskodawca mógł wykonywać samoistne posiadanie nieruchomości należących do Skarbu Państwa i do Gminy T.. Sąd Okręgowy nie poczynił w sprawie ustaleń istotnie innych niż Sąd Rejonowy, lecz z dokonanych ustaleń wyprowadził inne wnioski prawne do czego był uprawniony. Oba Sądy ustaliły, że przedsiębiorstwo państwowe Państwowy Ośrodek [...] w T., jako inna osoba prawna, było członkiem Spółdzielni Kółek [...], co miało oparcie w statucie tej Spółdzielni.

Dla wyniku postępowania w niniejszej sprawie doniosłe znaczenie miały przesłanki zasiedzenia nieruchomości uczestników przez wnioskodawcę, a co do tej kwestii istotne jest – co ustaliły Sądy obu instancji – że przedsiębiorstwo państwowe Państwowy Ośrodek [...] w T. nie było ich samoistnym posiadaczem, lecz użytkownikiem, na podstawie decyzji z 30 stycznia 1967 r. i z 20 marca 1967 r. Państwowy Ośrodek [...] w okresie jego członkostwa w Spółdzielni Kółek [...] pozostawał użytkownikiem gruntów wówczas państwowych, a Spółdzielnia nie wykonywała wobec tych gruntów aktów władania w szerszym zakresie, świadczących o posiadaniu samoistnym – właścicielskim. Nie mogła

zatem przenieść takiego posiadania na wnioskodawcę. Na ewentualne zaimanifestowanie przez wnioskodawcę wobec właściciela zmiany formy posiadania gruntu mógłby się on powoływać dopiero od chwili przekazania mu ich przez likwidatora Spółdzielni Kółek [...], ale ten okres posiadania był zbyt krótki do nabycia własności gruntu w złej wierze.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.